

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Krivánkové ve věci

žalobkyně: L. P., nar. X, státní příslušnost X
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2022, č.j. MV-70293-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 28. 6. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2022, č.j. MV-70293-4/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

„správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“), ze dne 25. 2. 2022, č.j. OAM-12534-25/TP-2021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dne 14. 7. 2021 podle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně ve své výpovědi uvedla nepravdivé skutečnosti.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí správních orgánů trpí vadou nezákonnosti, neboť správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu se zákony ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Hlavním rozporem se zákonem, který žalobkyně v napadaném rozhodnutí spatřovala, byla nesprávná aplikace § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na její případ. V důsledku toho se napadané rozhodnutí stalo rovněž rozporným s § 2 odst. 4 správního řádu, protože neodpovídá okolnostem jejího případu a není v souladu s veřejným zájmem. V důsledku nesprávného podřazení případu žalobkyně pod zákonný důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, došlo rovněž k tomu, že napadané rozhodnutí nebylo správními orgány ani patřičným způsobem odůvodněno, v čemž žalobkyně shledává rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. V důsledku nesprávného právního posouzení případu se napadané rozhodnutí z výše uvedeného důvodu stalo rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatky odůvodnění.
4. Dne 14. 7. 2021 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení žalobkyně doložila cestovní doklad, výpis z katastru nemovitostí, smlouvu o výkonu funkce jednatele, zápis z valné hromady, potvrzení o výši příjmů, osvědčení o znalosti českého jazyka a další dokumenty, jež jsou součástí správního spisu. Rovněž byla zjištěna bezúhonnost žalobkyně prostřednictvím opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a do spisu byl založen úplný výpis společnosti BioBohemia s.r.o. z obchodního rejstříku. Dne 23. 9. 2021 byla žalobkyně předvolána k výsledku, který proběhl dne 11. 10. 2021. V jeho průběhu žalobkyně uvedla některé nepravdivé skutečnosti, pro něž byla její žádost správním orgánem I. stupně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
5. Z odůvodnění napadaného rozhodnutí plyne, že účelem provedení výsledku bylo „zjistit, zda odvolatelka (= žalobkyně) skutečně vykonává funkci jednatele a zda je společnost i v současnosti aktivní.“ Dle názoru žalobkyně tento výsledek svůj účel bezpochyby splnil, když správnímu orgánu poměrně detailně popsala samotnou společnost BioBohemia s.r.o., ve které působí, její předmět podnikání, činnosti, které ona sama pro společnost vykonává, i jakou roli ve společnosti zastává druhý jednatel společnosti, syn žalobkyně. Žalobkyně v rámci svého výsledku uvedla, že název firmy je odvozen od značky kosmetického zboží prodáváného v Rusku. Předmětem podnikání je prodej zboží. Firma prodává šumivá vína a kosmetiku. Víno se prodává v ČR a kosmetika v ČR i Rusku. Výroba kosmetiky se kvůli nemoci covid-19 zastavila, ale vína se prodávala dál. Kosmetika je vyráběna pod jejich značkou, oni připravují balení, etikety. Ona zajišťuje logistiku, kontroluje smlouvy, uzavírá smlouvy s partnery, objednává zboží, kontroluje stavy zboží ve skladu, doklady ke zboží, uzavírá smlouvy na prodej zboží, kontroluje sklad, dopravu do vinoték a internetový obchod. Její syn se zabývá

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

internetovým marketingem. Skutečnost, že společnost BioBohemia s.r.o. fungovala i v období pandemie nemoci covid-19, byla v rámci výsledku i z veřejně přístupných zdrojů dle názoru žalobkyně rovněž prokázána.

6. Správním orgánem I. stupně byly dále pokládány dotazy týkající se příjmů žalobkyně plynoucích ze společnosti BioBohemia s.r.o., jejich výše, pravidelnosti a s nimi souvisejícími odvody na sociální pojištění. Odpověďmi na tyto pokládané dotazy si žalobkyně v některých případech nebyla jista, což jasně vyplývá i z doslovného znění protokolu o výsledku. Nadto žalobkyně uvedla, že o účetní, respektive finanční záležitosti se na základě smluvního vztahu stará paní Ing. S. L. I tuto skutečnost žalobkyně doložila písemným potvrzením o trvání smluvního vztahu ze dne 13. 10. 2021, podle kterého společnost DAPOR servis s.r.o. zpracovává společnosti BioBohemia s.r.o., resp. žalobkyni, účetnictví a daňová přiznání.
7. Žalobkyně v rámci svého výsledku dále uvedla, že v období od dubna 2020 do března 2021 pobírala její společnost kompenzační bonusy. Správní orgán v návaznosti na toto vyjádření žalobkyně, na základě součinnosti poskytnuté příslušnou Okresní správou sociálního zabezpečení, zjistil, že žalobkyně byla v předmětném období odhlášena z plateb, v důsledku čehož nemohla její společnost v daném období uplatnit kompenzační bonusy. Žalobkyně rovněž uvedla, že z jednatelství ve společnosti BioBohemia s.r.o. jí od roku 2019 plynula pravidelná měsíční odměna ve výši 15 000 Kč hrubého měsíčně. Tomuto tvrzení však dle správního orgánu neodpovídá výkaz zisků a ztrát společnosti za rok 2020, podle kterého v tomto roce činily mzdové náklady v účetním období pouze 87 000 Kč.
8. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně došel k závěru, že žalobkyně v průběhu svého výsledku uváděla nepravdivé skutečnosti a že její příjmy jsou vytvářeny pouze pro účely řízení o žádostech o pobytová oprávnění. Závěrem svého odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně těmito tvrzeními vědomě uváděla nepravdivé skutečnosti a její žádost je tak nutno zamítnout na základě ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedla, že má za to, že všechny podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu splňuje. Pokud má správní orgán s ohledem k jejímu výsledku jakékoliv pochybnosti, navrhla svůj další výsledek, ve kterém by některé sporné skutečnosti uvedla na pravou míru. Tento žalobkyni navrhovaný výsledek již správní orgán I. stupně neprovedl.
9. Žalovaná se v napadaném rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila a s námitkami žalobkyně se vypořádala následovně. K námitce, že žalobkyně prokázala, že disponuje dostatečnými finančními prostředky k tomu, aby nebyla zátěží pro český státní rozpočet, čímž se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval, žalovaná uvedla, že pokud by bylo důvodem pro zamítnutí žádosti nesplnění jiných podmínek, například dostatek financí, byl by teprve takový postup správního orgánu relevantní, nicméně v tomto případě byla zamítacím důvodem jiná skutečnost. K námitce žalobkyně ohledně toho, že nepravdivé, resp. zavádějící informace v průběhu svého výsledku uvedla v oblastech, kterým nerozumí, a odpověděla tak pouze z důvodu, že se snažila se správními orgány spolupracovat a poskytnout nejlepší možnou součinnost, žalovaná uvedla, že během výsledku nebyly pokládány odborné otázky týkající se účetnictví, ale žalobkyně byla pouze dotazována na své příjmy z výkonu funkce jednatelky. Dále byla žalobkyně konfrontována se sdělením Okresní správy sociálního zabezpečení, načež uvedla, že v době pandemie pobírala

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

společnost kompenzační bonusy a žalobkyně tak nemusela jménem společnosti platit odvody. Toto tvrzení bylo následně Okresní správou sociálního zabezpečení vyvráceno.

10. V tomto ohledu nicméně žalobkyně i nadále tvrdila, že otázky ohledně svých příjmů zodpověděla, své příjmy doložila a nepravdivá tvrzení, která během výsledku zazněla, se takřka výlučně týkají oblastí, které žalobkyně jako zodpovědná jednatelka společnosti BioBohemia s.r.o. z důvodu nedostatečné orientace v problematice účetnictví, daní a odvodů delegovala na základě smluvních vztahů na externí odborníky. Okruhy otázek týkající se zejména odvodů na sociální pojištění navíc žalobkyně považovala za nadbytečné ve vztahu k řízení o vydání povolení k trvalému pobytu. Všechny náležitosti vyžadované zákonem, tedy prokázání dostatečného příjmu, 5 let nepřetržitého pobytu na území, zajištění ubytování a složení zkoušky z českého jazyka, žalobkyně prokázala a po celou dobu řízení byla správním orgánům k dispozici pro případ potřeby jakékoliv další součinnosti. V rámci výsledku si žalobkyně skutečně odpověďmi na některé pokládané otázky nebyla jista, ale v průběhu výsledku se snažila podle svých možností a schopností se správním orgánem spolupracovat. Její vůli spolupracovat a případně uvést některé nepřesnosti či nepravdy na pravou míru prokazuje i její návrh na provedení dalšího výsledku, pro případ kterého mohla být připravena na podrobnější dotazy týkající se účetnictví či kompenzačních bonusů tak, aby v jeho průběhu nepravdivé skutečnosti neuváděla nebo svá předcházející tvrzení upřesnila.
11. Ze všech těchto skutečností vyplývá, že žalobkyně při svém výsledku v žádném případě neuvedla nepravdivé skutečnosti s úmyslem uvést správní orgány v omyl nebo je obelhat. Její tvrzení plynula toliko z neznalosti některých skutečností. Otázky, které byly správním orgánem kladeny a které se týkaly bezprostředně jejích příjmů, činnosti společnosti BioBohemia s.r.o. a náplně práce jednatelky, žalobkyně zodpověděla, případně doložila tak, že ani správní orgány neměly pochybnosti o tom, že jednatelkou společnosti skutečně je a příjem jí ze společnosti plyne. Nadto by ani na základě prostého logického úsudku nedávalo pro žalobkyni smysl, aby nepravdivé informace uváděla úmyslně, pokud se jednalo o skutečnosti, které si správní orgán I. stupně mohl jednoduše ověřit z veřejných zdrojů, případně prostřednictvím součinnosti s příslušnou Okresní správou sociálního zabezpečení. Žalobkyně se v průběhu celého řízení domnívala, že všechny podmínky pro udělení oprávnění k trvalému pobytu splnila, jak ostatně ve svých vyjádřeních opakovaně uvedla. Tomu nepřímě přisvědčuje i odůvodnění napadaného rozhodnutí, které posoudilo zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze ve vztahu k naplnění ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a jinými důvody pro případné zamítnutí žádosti se tak ani žalovaná, ani správní orgán I. stupně nezabývaly.
12. Z výše zmíněných důvodů, kdy se ani žalovaná, ani správní orgán I. stupně nezabývaly jiným důvodem pro zamítnutí žádosti, než je uvedení nepravdivých skutečností, se žalobkyně domnívala, že jí uvedené nepravdivé skutečnosti jsou skutečně jediným důvodem, proč její žádosti nebylo vyhověno, neboť jinak splňuje všechny podmínky, které zákon o pobytu cizinců v jejím případě pro vydání povolení k trvalému pobytu požaduje. Na základě závěrů žalované tak žalobkyně byla stále toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů v její věci bylo nesprávně právně posouzeno, neodpovídá okolnostem jejího případu a správní orgány obou stupňů v kontextu projednávané věci zcela rezignovaly na smysl a účel ustanovení, na jehož základě žádost žalobkyně zamítly. Žalobkyně se domnívala, že v jejím případě bylo postupováno pouze formalisticky, kdy jí uvedené skutečnosti, o kterých si nebyla zcela jista a k jejichž vysvětlení navrhovala svůj další výsledek, byly téměř bez dalšího podřazeny pod důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Obdobná

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

aplikace zmíněného ustanovení by dle názoru žalobkyně vedla k absurdním závěrům, kdy by žádosti mohly být zamítány na základě uvedení jakékoliv nepravdivé skutečnosti. Takový postup je i vzhledem k tomu, že okruh dotazů, které může správní orgán během výsledku klást, je takřka neomezený, nesprávný a nepřiměřený, neboť možnost žadatelů se na otázky připravit tak, aby nepravdivé skutečnosti neuváděli, je značně limitována. Pokud však i přes to správní orgány došly k závěru, že nepravdivé skutečnosti u výsledku uváděné jsou uváděny úmyslně a mají vliv na řízení o povolení k trvalému pobytu, měly by své závěry dostatečným způsobem odůvodnit, nikoliv se pouze omezit na uvedení tvrzené skutečnosti a její konfrontování se skutečným stavem. Tento postup je sice způsobilý dokázat, že byla v rámci řízení uvedena nepravdivá skutečnost, nicméně následné zamítavé rozhodnutí dle názoru žalobkyně nenaplňuje smysl a účel zákona. V takové situaci by pro žalobkyni bylo ve své podstatě výhodnější na některé dotazy prostě odpovídat, že neví, namísto toho, aby se správním orgánem maximální možnou měrou spolupracovala.

13. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2016, č.j. 30 A 71/2015-54. V tomto případě, který je velmi podobný i případu žalobkyně, se Krajský soud v Plzni zabýval podmínkami pro aplikaci § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soud v tomto rozsudku mj. uvedl: *„Prostým jazykovým výkladem výše uvedeného ustanovení je možné dojít k závěru, že žalobkyně naplnila podmínku pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takový výklad by však byl nepřiměřeně přísný. Bylo by absurdní, pokud by žádost cizince měla být automaticky zamítnuta při uvedení jakékoliv nepravdivé informace, zvláště v situaci, kdy okruh otázek pokládaných správním orgánem není jednoznačně omezen. (...) Úmyslem zákonodárce bylo přimět cizince k účasti na výsledku a k další spolupráci se správním orgánem, přičemž odepření součinnosti může spočívat nejen v pasivním chování cizince, ale i v aktivním uvádění nepravdivých informací (namísto jejich neposkytnutí). Z toho vyplývá, že má-li být uvedení nepravdivých skutečností při výpovědi důvodem zamítnutí žádosti, musí se jednat o úmyslné neposkytnutí součinnosti správnímu orgánu, dosahující intenzity obdobné odepření výpovědi nebo nedostavení se k výsledku bez vážných důvodů“. Z výše uvedeného rozsudku dále plyne, že pokládané otázky by měly odpovídat důvodům provedení výsledku (v současném případě tedy zda žalobkyně skutečně vykonává funkci jednatele a zda je společnost i v současnosti aktivní) a správní orgán by se měl zabývat těmi informacemi poskytnutými cizincem, které jsou podstatné pro předmět řízení. Ve výše uvedeném rozsudku soud došel k závěru, že z uvedeného vyplývají „dvě podmínky, bez jejichž splnění nemůže uvedení nepravdivých informací při výsledku obstát jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti cizince: 1) jedná se o úmyslné odepření součinnosti a 2) poskytnuté nepravdivé informace mají relevanci k předmětu řízení a potenciálně by mohly ovlivnit rozhodnutí správního orgánu“. Uvedení nepravdivých skutečností by tedy mělo vést k zamítnutí žádosti pouze tehdy, pokud se jedná o skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o žádosti a zároveň uvedení těchto nepravdivých skutečností musí dosahovat intenzity obdobné odepření výpovědi. V uváděném případě, stejně jako v případě žalobkyně, se jednalo o situaci, kdy se žalobkyně nevyhýbala odpovědím na pokládané otázky, pokud měla ve věci přehled, uváděla i podrobnosti a odpovídala bez snahy situaci přikrašlovat. Nicméně některé z jí uvedených skutečností se později ukázaly být nepravdivými. Ve výše popsaném rozsudku pak Krajský soud v Plzni uzavřel, že posouzením nepravdivě uvedených informací, které kumulativně nesplňovaly výše popsané podmínky, správní orgány obou stupňů pochybily, když nesprávně právně posoudily žalobkyní uváděné nepravdivé skutečnosti jako nepravdivé skutečnosti ve smyslu § 75 odst. písm. d) zákona o pobytu cizinců.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Závěrem žalobkyně shrnula, že se v jejím případě nejednalo o úmyslné uvedení nepravdivých skutečností. Uvedení těchto nepravdivých skutečností nedosahovalo intenzity úmyslného odepření součinnosti a zároveň se nejednalo ani o skutečnosti, jejichž zjištění by bylo primárním účelem prováděného výslechu. To vyplývá nejen ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i z faktu, že správní orgán I. stupně byl schopen skutečný stav zjistit na základě veřejně dostupných informací, případně za součinnosti jiných orgánů veřejné správy. Nejen, že nepravdivé skutečnosti žalobkyní uvedené by ani samy o sobě nedosahovaly „kvalit“ nastíněných zmiňovanou judikaturou, ale žalobkyně nadto i po svém výslechu sama aktivně navrhovala pro rozptýlení pochybností svůj další výslech a byla správním orgánům plně k dispozici. Z kontextu celé situace, podání žalobkyně i judikatury tak dle názoru žalobkyně jasně vyplývá, že v jejím případě nebyly splněny podmínky, které vyžaduje smysl a účel ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Zároveň se jedná o jediný důvod, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta a kterým se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly. Z těchto důvodů se žalobkyně domnívala, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem a jako takové by mělo být zrušeno.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 8. 2022 uvedla, že žalobkyně zopakovala námitky uvedené již v odvolání, a odkázala především na napadené rozhodnutí.
16. Žalobkyně v žalobě zpochybnila zejména závěry, které správní orgány učinily na základě provedeného výslechu. Žalovaná uvedla, že žalobkyně během výslechu opakovaně uváděla nepravdivé informace, ačkoliv je vzhledem k funkci jednatelky a též velikosti společnosti znát mohla a měla. Ministerstvo poskytlo žalobkyni dostatek příležitostí, aby své odpovědi upravila, avšak ta tak neučinila. Následně byly odpovědi žalobkyně vyvráceny vyjádřením Okresní správy sociálního zabezpečení. Žalobkyně přitom během výslechu uváděla, že doloží různé dokumenty (související s otázkami Ministerstva vnitra ohledně jejího příjmu) do 10 dnů. Přitom si musela být vědoma skutečnosti, že tyto dokumenty nebude schopna dodat.
17. Žalovaná dále nesouhlasila se žalobkyninými závěry, že by nepravdivá tvrzení během výslechu nedosahovala takové intenzity, pro něž by nemohla být její žádost zamítnuta. Žalovaná nadále trvala na správnosti rozhodnutí, když žalobkyni nebylo povolení k trvalému pobytu vydáno.
18. S ohledem na uvedené žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Při jednání před soudem dne 29. 11. 2023 žalovaná i zástupce žalobkyně setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
23. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

24. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně jako účastnice řízení uvedla ve výpovědi nepravdivé skutečnosti.
25. Podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
26. Soud připomíná, že v rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č.j. 30 A 71/2015-54, dospěl mj. k tomuto závěru: „Bylo by absurdní, pokud by žádost cizince měla být automaticky zamítnuta při uvedení jakékoli nepravdivé informace, zvláště v situaci, kdy okruh otázek pokládaných správním orgánem není jednoznačně omezen. (...) Úmyslem zákonodárce bylo přimět cizince k účasti na výsledku a k další spolupráci se správním orgánem, přičemž odepření součinnosti může spočívat nejen v pasivním chování cizince, ale i v aktivním uvádění nepravdivých informací (namísto jejich neposkytnutí). Z toho vyplývá, že má-li být uvedení nepravdivých skutečností při výpovědi důvodem zamítnutí žádosti, musí se jednat o úmyslné neposkytnutí součinnosti správnímu orgánu, dosahující intenzity obdobné odepření výpovědi nebo nedostavení se k výsledku bez vážných důvodů. (...)“. Zároveň zdejší soud dospěl k závěru, že z uvedeného vyplývají „dvě podmínky, bez jejichž splnění nemůže uvedení nepravdivých informací při výsledku obstát jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti cizince: 1) jedná se o úmyslné odepření součinnosti a 2) poskytnuté nepravdivé informace mají relevanci k předmětu řízení a potenciálně by mohly ovlivnit rozhodnutí správního orgánu.“
27. Soud nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně v nyní posuzované věci neuvedla v rámci výsledku provedeného dne 11. 10. 2021 ve správním řízení pravdivé informace. Na otázku ministerstva stran výše měsíčního příjmu žalobkyně odpověděla, že 15 000 Kč hrubého. Na dotaz, zda od ledna 2019 dostávala tedy každý měsíc přibližně 13 000 Kč čistého měsíčně, a to i v době covidu, odpověděla, že ano, že pobírá přibližně 13 000 Kč čistého měsíčně a odměnu pobírala i v době covidu. Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze dne 26. 7. 2021 však vyplývá, že společnost BioBohemia s.r.o. (tedy společnost, kde je žalobkyně jednatelkou a kde má za výkon této funkce pobírat měsíčně odměnu ve výši 15 000 Kč hrubého) je registrována jako plátce pojistného a ke dni 26. 7. 2021 je u OSSZ přihlášen jeden pojištěnec, a to žalobkyně. Ta byla přihlášena jako pojištěnec společnosti v období od 1. 1. 2019 do 31. 3. 2020 a následně od 30. 4. 2021. Vymeřovací základ společnosti BioBohemia s.r.o. od doby, kdy byla žalobkyně jediným pojištěncem (září 2019) činí 15 000 Kč, avšak v období od dubna 2020 do března 2021 byl nulový.
28. Žalobkyně oponovala, že během pandemie obdržela společnost kompenzační bonusy, a proto nemusela nic odvádět. To je ovšem v rozporu s dalším vyjádřením OSSZ Karlovy Vary (ze dne 17. 12. 2021), podle kterého kompenzační bonusy za období červen-srpen 2020 nemohly být uplatněny z důvodu odhlášení žalobkyně od zaměstnavatele k 31. 3. 2020. Nadto, žalobkyninu tvrzení, že za výkonu funkce jednatelky pobírá odměnu ve výši zhruba 13 000 Kč čistého, neodpovídá ani jí doložený výkaz zisku a ztrát společnosti BioBohemia s.r.o. ke dni 31. 12. 2020, podle něhož činily mzdové náklady v účetním období roku 2020 částku 87 000 Kč.
29. Soud neuvěřil (stejně jako správní orgány) tvrzení žalobkyně (uvedenému v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí), že nepravdivé informace o výši měsíčního příjmu byly způsobeny tím, že se žalobkyně ve finančních otázkách neorientuje, a z tohoto důvodu využívá služeb účetní společnosti. Lze si jen těžko představit, že by žalobkyni uniklo, že by po dobu jednoho roku neobdržela pravidelně se opakující odměnu za výkon funkce jednatelky, nadto když z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně měla v uvedeném období

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

příjmů víc. Dá se tedy uzavřít, že žalobkyně vědomě uvedla při výsledku nepravdivou informaci.

30. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí: „Cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a); na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu cizince a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“
31. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.“
32. Citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců jsou oporou pro závěr, že jedním z předpokladů pro vyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu je prokázání příjmů v požadované výši a pravidelnosti. Tedy, informace o výši a pravidelnosti příjmu je nepochybně informací, která má relevanci k předmětu řízení a jednoznačně by mohla ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Uvedla-li žalobkyně tuto zásadní informaci nepravdivě, byl (i v duchu judikatury) správný závěr ministerstva i žalované o důvodnosti aplikace § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
33. Soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

34. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. 11. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.